

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ 15-21 เดือนธันวาคม พ.ศ.2560 หน้า 92 มูลค่าข่าว 116,294.-

ส่วนวิเคราะห์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

รายงานพิเศษ

ผลพลอยได้จากความทุกข์ คือความสุขหาได้ ง่ายนิดเดียว

อายุเพิ่งจะ 19 ปี แถมเล่นละครมาแค่นี้ ก็เรื่อง แต่ดูเหมือน คาริสา สปริงเก็ตต์ จะประสบความสำเร็จงดงาม อย่างน้อยผลงานเรื่องล่าสุดในบท 'คุณหญิงปรุวี' จากละคร 'สายธารหัวใจ' ที่เพิ่งจบไป ท่ามกลางเสียงชื่นชมในฝีมือการแสดงอันโดดเด่นก็เป็นประจักษ์พยาน

คาริสาซึ่งเข้าวงการตั้งแต่อายุ 14 ท่ามกลางเสียงคัดค้านของแม่ที่เป็นห่วง เพราะเกรงจะเกิดอันตราย บอกว่าความเป็นคนชอบงานศิลปะ ชอบการเต้นรำ และฟังเพลง อีกทั้ง "เป็นคนที่เกิดมาแล้วคือเลย มีความคิดเป็นของตัวเองตั้งแต่เด็ก รู้ว่าตัวเองอยากทำอะไรตั้งแต่อายุ 13"

จึงตอบรับคำชวนของโมเดลลิง ด้วยแม่ "ก็มีทะเลาะกับแม่บ้าง เพราะมันขัดใจเขา หากเราก็ก้มมิด แต่ขอให้ได้ทำก่อน"

แถมยังโชคดีที่แม่จะห้าม เพราะไม่เห็นด้วย แต่พอเจอปัญหาใดๆ จากงาน ทั้งพ่อและแม่ก็พร้อมให้กำลังใจ

กับการแสดงที่ทำอยู่ คาริสาเปิดใจว่าเราๆ ไม่ได้มีอยากทำ เพราะหน้าที่จริงสิ่งที่อยู่ในใจคือ การเป็นเอ็นเตอร์เทนเนอร์ เพื่อส่งมอบความสุขให้ผู้คน

"รู้สึกว่าเป็นคนมีความสุข" เจ้าตัวบอกเหตุผลเต็มปากเต็มคำ แล้วจึงว่าด้วยเหตุนี้จึงอยากส่งต่อ อยากให้กำลังใจคน "อยากให้เป็นกำลังใจ ให้เขาไม่มีสิ่งดีๆ ในชีวิต"

ขณะเดียวกันยังรู้สึกว่าการเป็นเอ็นเตอร์เทนเนอร์ หรือแม้กระทั่งนักแสดง ก็เป็นอาชีพที่ 'ส่งต่อ' สิ่งต่างๆ ได้ง่าย

"เป็นอาชีพที่กระบอกเสียงใหญ่"

ดังนั้น "ถ้าเรามีความสุข เราก็จะสามารถส่งต่อความสุข เรามีความสุข มีความสำเร็จ ก็ส่งต่อให้คนอื่นรู้จักมีความสุข ให้อุจจกตั้งเป้าหมายให้ตัวเองได้"

อย่างไรก็ตาม แม้จะประกาศว่า "เป็นคนมีความสุข" ตั้งว่า หากเอาเข้าจริงคาริสาที่ยอมรับว่าเธอเองก็เหมือนมนุษย์ทั่วไป ที่มีทุกข์ไม่ต่างจากคนอื่น แต่กระนั้นความพยายามคิดบวกที่ฝึกฝนไว้ก็ช่วยได้เยอะ

การฝึกที่ทำอย่างจริงจัง หลังเจอเหตุการณ์หนักๆ ตอนเข้าประกวดในรายการ 'เดอะ เฟซ' เมื่อปี พ.ศ.2557 "ตอนนั้นช่างกรรมการประกวดแหละ" คาริสาย้อนอดีตเล่า เมื่อคราวอายุได้ 16 ปี

ก่อนจะว่า "ช่วงนั้นยังไม่ได้มีคนรู้จักหรือคอมเมนต์เยอะ" แต่พอเดอะ เฟซ เราโดนคนตัดสิน โดนคนคอมเมนต์ โดนคนที่ไม่รู้จำกัดถึงเยอะจังเลย หน้าเขาเป็นยังไงไม่รู้ แล้วเราก็ดูมีความสุข"

"ตอนนั้นชีวิตไม่ดี ไม่สดใส เลยต้องหาข้ออ้างของการมีความสุข"

"เหมือนข้ออ้างของการที่เกลียด ข้ออ้างของการไม่อยากทำไม่ทำนั้น แต่เราเปลี่ยนเป็นว่าอันนั้นแหละ เป็นข้ออ้างของการมีความสุข"

"จนเป็นธรรมชาติของการมีความสุข แล้วก็เป็นธรรมชาติของตัวเองไป"

"ถึงได้บอกว่าตัวเองเป็นคนมีความสุข" เธอย้ำ

"เพราะความสุขของเราหาได้ไม่ยาก"

"มีหนังสือเล่มนึง ได้กินอาหารอร่อย สบาย แฮปปี้ค่ะ" บอกพลางยิ้ม

ต่อด้วยการพยักหน้ายืนยัน

"จริงๆ นะคะ คือเป็นคนง่ายมาก เกิดทุกข์ อยู่กับธรรมชาติ แล้วพอไม่ได้สอนว่าต้องเก็บเงินเท่าไร ต้องรวยเท่าไร จึงไม่มีภาวะความกดดัน"

"แค่เอาตัวเองให้รอด ทำงานเหนื่อยก็พัก แล้วมีความสุขก็พอ"

"ส่วนความสุขที่ไม่พูดถึงค่ะ" คาริสาบอกชัดเจน เพราะเชื่อว่าถ้าพูดถึงทุกข์ จะกลายเป็นคนทุกข์ไปด้วย "เราเรียนแอ็กติ้งมาใช่ไหมคะ ตัวละครแต่ละตัว ถ้าเขาบอกว่าเขาเป็นคนขี้เกลียด พูดกับตัวเองทั้งวัน เขาจะกลายเป็นคนขี้เกลียด แต่ถ้าเราบอกตัวเองว่าเรามีความสุข เราก็จะกลายเป็นมีความสุข"

กับเสียงวิจารณ์ต่างๆ นานาที่เคยโดนมา ทั้ง 'ช่างกล้า' และ 'ก้าวร้าว' คาริสาซึ่งใคร่ได้เห็นก็รู้สึกได้ทันที "ว่าเป็นคนมีความมั่นใจในตัวเองมาก อธิบายว่า "เป็นคนตั้งใจค่ะ"

"ตั้งใจจนทำให้ตัวเองมั่นใจ แล้วความที่เป็นเด็ก จะบาลานซ์ตัวเองไม่ถูก"

"ซึ่งพอมั่นใจ แล้วอยู่ในประเทศไทยที่มีวัฒนธรรมอีกแบบหนึ่ง เด็กต้องอ่อนน้อมต่อมรดก ต้องแบบนั้นๆ กลายเป็นว่าเราผิดในสายตาคนอื่น"

“แต่ ณ ตอนนั้น เราารู้สึกว่าเราไม่ผิด เราแค่เป็นแบบนี้ แล้ว
เขาแค่ไม่เปิดใจ”

“แต่พอโตขึ้นก็รู้สึกว่าจะให้คนยอมรับในสิ่งที่เราเป็นไม่ได้
หรอก”

ดังนั้น “ถ้าอยู่ตรงหน้าคนมากๆ เราก็ต้องเป็นตัวของตัวเอง
แต่ก็อยู่ในหลักการที่คนเขาอยู่ด้วยได้”

พูดง่าย ๆ คือ อยู่ให้เป็น

ส่วนในการเล่นละครนั้น คาริสสาบอกว่าพยายามจะพัฒนา
ความสามารถของตัวเองมาตลอด

“เป็นคนตั้งความฝันให้กับชีวิตค่ะ ว่าทำอะไรแล้วต้องได้ดี
ต้องพัฒนา”

“ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะต้องดังล้นฟ้าหะคะ” เธอออกตัว

“เพราะความดังคือผลพลอยได้ คือกำลังใจจากคนดู จาก
แฟนคลับ แต่สิ่งที่เราทำเป็นเรื่องของอาชีพกับหน้าที่ ที่เวลาเรา
ได้รับอาชีพหรือหน้าที่มา เราก็ต้องตั้งใจ ใส่ใจ เหมือนทำงาน
ออฟฟิศเราก็อยากจะทำดีขึ้น อยากจะทำให้นะคะ”

ส่วนจะได้เลื่อนไปถึงขั้นไหน หนึ่งในผู้ตัดสินสำคัญก็คือ
ผู้ชม

ชึ่งที่ผ่านมาแม้จะมีคนชมเยอะ แต่แน่นอน “ก็ต้องมีคนด่า
มั้ง” เธอเล่าพลางยิ้ม

แล้วจึงว่าในส่วนที่ชมมา ก็รับฟังและจะพยายามพัฒนา
ในจุดนั้นๆ ให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ขณะที่ในส่วนที่ด่า “ก็ฟังบ้าง”

หากกระนั้น ก็ไม่ว่ารู้สึกว่ บางส่วนในข่ายนั้น มีอยู่บ้าง
เหมือนกันที่ “ด่าแบบไม่รู้เรื่องนะ”

“อ่านบทมาหรือ ถึงรู้ว่าต้องเล่นยังไง อะไอย่างนี้ เพราะ
ฉะนั้น เราก็ต้องฉลาด แล้วก็ต้องเปิดใจด้วย การเปิดใจคือ การ
เปิดใจรับคอมเมนต์ แต่ก็ต้องฉลาดที่ว่า เราจะป็นทุกซ์กับคนที่
ไม่รู้เรื่องทำไม อะไอย่างนี้”

นักแสดงที่มักได้เล่นแต่บทร้ายๆ ไม่ว่าจะใน ‘ทายาทอสูร’,
‘นางอาย’ และอีกหลายๆ เรื่อง บอกด้วยว่า ทุกบทที่ได้รับ สำหรับ
เธอคือโอกาสที่ผู้ใหญ่ให้

“เราไม่ได้เลือก และก็ไม่ได้รู้สึกว่ต้องเลือก แคะรู้สึกว่บท
ไหนที่ท่ทำท่ายก็อยากจะทำ บทนางเอกอาจจะน่าเบื่อก็ได้ บท
พระเอกก็อาจจะไม่ทำท่าย คือคนชอบมองตัวละครจากพระเอก
นางเอก แต่ไม่มองว่ละครเรื่องหนึ่งมันจะดังได้ เพราะองค์รวม
ถ่านักแสดงไม่ครบ อาหารก็ไม่อร่อย”

“คนลิ้มใส่ใจตรงนี้ไป”

คว

การิสสาซึ่งกำลังเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บอกอีก
ว่ ในการรับงานของคาริสสานั้น นอกจากจะมีหลักว่ต้อง
พิจารณาว่าจะไม่กระทบการเรียนมากนักแล้ว เธอยังจะคำนึงถึง
‘ตัวงาน’ เป็นอีกองค์ประกอบ

“ตอน 2 ปีที่แล้ว เราเอาให้ได้มากที่สุด สะสมให้ได้มากที่สุด
แต่ตอนนี้มันถึงจุดที่เอที่เรารักที่สุด ออกกั้ทำงานมีคุณภาพที่สุด”
ด้วยเหตุผลว่ “เพราะงานไม่มีคุณภาพ มันจะทำให้ไม่มีชิ้น
อื่นต่อไป”

“รับงานเยอะ มันทำให้มีเงินเยอะ แต่ไม่เป็นที่น่าภูมิใจ”

“รับงานน้อย แต่งานออกมาดี มันพูดต่อไปเรื่อยๆ”

“เพราะงานที่เรากั้ทำ คืองานศิลปะ ที่ตายไปแล้วแต่มันยังอยู่
ยังปากต่อปากไปเรื่อยๆ”

ซึ่งดีกว่าเป็นไหนๆ ●